

Arrest

nr. 313 833 van 1 oktober 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. QUESTIAUX
Piersstraat 39
1080 BRUSSEL

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2024.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 september 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. DARESHOERI, loco advocaat M. QUESTIAUX.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 14 april 2024 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt op 8 mei 2024 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 21 mei 2024 een beslissing tot de weigering van de vluchtelingenstatus en tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze weigeringsbeslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op 14 juni 2024 bevestigd bij arrest nr. X.

1.2. Verzoekster dient op 6 augustus 2024 haar huidige, tweede verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 21 augustus 2024 een beslissing 'niet-ontvankelijk verzoek'. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart over de Kameroense nationaliteit te beschikken. U bent moslim en behoort tot de Fulani etnie. U spreekt Engels, Frans en Hausa. U heeft twee jongere broers. U bent gehuwd en hebt twee adoptiekinderen.

U bent geboren op 2 juni 1991 te Kumba (Meme, regio Southwest). Uw broers werden geboren in 2005 en 2009. U behaalde uw secundair diploma van de Cameroon College of Arts and Science. In 2010 verhuisde u naar Yaoundé voor uw studies aan de Universiteit van Yaoundé II. In de vakantieperiodes keerde u terug naar Kumba, waar u kon werken als zomerschoolleerkracht. In 2014 behaalde u uw bachelorsdiploma in de English Common Law en verhuisde u terug naar Kumba. In de periode 2016-2017 werkte u als leerkracht voor de Diligent Bilingual Primary School. Op 15 januari 2017 huwde u met [H.E.F.]. Een jaar later werd u aangeworven als hoofdleerkracht bij de All Saints Nursery & Primary School. In die periode begon u uw vrijwilligerswerk bij lokale gemeenschappen. U zorgde bijvoorbeeld voor de verdeling van muggennetten en polio vaccines. Eveneens in 2018 vroeg u een paspoort aan. In 2019 verhuisde u opnieuw naar Yaoundé voor uw hogere studies. Een tijd later werden uw twee jongere broers vanuit hun huis meegenomen door onbekende mannen. In 2020 overleed uw vader. Dat jaar behaalde u uw masterdiploma in de English Common Law van de Universiteit van Yaoundé II. U keerde terug naar Kumba, waar u uw werk verderzette in de gemeenschap en de All Saints Nursery & Primary School. Intussen zocht uw moeder tevergeefs naar haar ontvoerde zonen. In 2021 verloor u contact met haar.

Begin 2022 vervoegde u de Ambazonia Governing Council (AGOV). In februari werd u verkozen tot penningmeester van het district Meme. U moest de ledenbijdrages bewaren en een overzicht van de inkomsten en uitgaven bijhouden. Daarnaast reisde u als gemeenschapswerker regelmatig naar rurale gebieden. Op 30 mei 2022 werd u door Ambazoniaanse strijders vanuit uw huis ontvoerd naar hun kamp in Ikilwindi. Ze wilden verifiëren dat u niet samenwerkte met de overheid. Na een week werd u vrijgelaten en keerde u terug naar huis. Twee maanden later kwam de groep Ambazoniaanse strijders opnieuw naar uw huis. Op hun verzoek ging u vrijwillig mee. U bezocht kampen van intern ontheemden in de bush en keerde drie weken later terug naar huis. Op 28 december 2022 werd u door de Kameroense militairen vanuit uw huis ontvoerd. Uw woonst werd in brand gestoken en u werd opgesloten in hun basis bij Three Corners in Kumba. Daar werd u ondervraagd, gemarteld en verkracht. Drie weken later hielp een soldaat u om te ontsnappen. U vluchtte naar een gemeenschap van intern ontheemden in de bush nabij Ikilwindi. Daar belde u uw echtgenoot en de voorzitter van AGOV. Na een week vertrok u naar een ander kamp en niet veel later voerde het Kameroens leger een razzia uit op Ikilwindi. U reisde verder richting de Nigeriaanse grens en verschool zich telkens in kampen in de bush. Intussen gaf uw man uw vervallen paspoort aan commissioner Mi.. Hij diende hiermee een aanvraag in voor een nieuw paspoort, wat in februari 2023 werd afgeleverd. Op 13 juni 2023 ging u te voet de Kameroens-Nigeriaanse grens over. U werd opgevangen en geregistreerd door UNHCR. In november 2023 werd u naar Yaoundé gesmokkeld. Daar moest u in het consulaat uw vingerafdrukken geven om uw visum voor Canada te verkrijgen. U bleef drie dagen in Yaoundé vooraleer terug te keren naar Nigeria. U verbleef in Ogoja in de state Cross Rivers. Eveneens in november 2023 had u voor de laatste keer telefonisch contact met uw man.

In april 2024 keerde u terug naar Kameroen. Op 14 april 2024 verliet u het land met uw eigen paspoort via de luchthaven van Douala. Uw eindbestemming was Canada. U had een overstap in Egypte en België. In de luchthaven van Brussels-Airport-Zaventem werd u bij het boarden van uw vlucht naar Canada tegengehouden. Uw visum bleek geannuleerd te zijn geweest. Op 14 april 2024 diende u bij de Belgische grens een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende stukken neer: (1) een kopie van een Ambazonia Governing Council lidkaart op uw naam (nr. 0900), opgesteld te Kumba in 2022, (2) een lidmaatschapsattest van de Ambazonia Governing Council op uw naam, opgesteld door dr. [L.A.] op 15 april 2024, en (3) een kopie van een vluchtelingenidentiteitskaart op uw naam (nr. xxxx), opgesteld door UNHCR en de Government of the Federal Republic of Nigeria op 22 juni 2023, geldig tot 30 juni 2024.

Op 21 mei 2024 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (verder CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) bevestigd in haar arrest van 14 juni 2024 (arrest nr. 308348). Zonder België te zijn verlaten, diende u op 6 augustus 2024 een tweede verzoek om internationale bescherming in vanuit het gesloten centrum te Holsbeek. Ter staving van onderhavig verzoek wil u nieuwe documenten neerleggen. Hiermee wil u aantonen dat u een activistisch profiel heeft en in Kameroen gemarteld en getraumatiseerd bent geweest. Omwille van deze redenen kan u niet terugkeren naar uw land van herkomst. Daar vreest u opsluiting, marteling, misbruik, geweld, verkrachting en moord. Tot slot verklaart u te kampen met stress, auditieve hallucinaties en zelfmoordgedachten.

Ter staving van onderhavig verzoek legt u volgende stukken neer: (1) een kopie van een activismebewijs op uw naam (nr. xxx), opgesteld op 1 juni 2024 door dr. [L.A.], en (2) een kopie van een medisch attest op uw naam, opgesteld door dr. J.C.N.K. te Holsbeek op 23 juli 2024.

B. Motivering

Na een grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen verklaart de Commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval wordt vastgesteld dat de door u afgelegde verklaringen en neergelegde documenten volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw eerste verzoek uiteenzette, meer bepaald dat u vreest in Kameroen vervolgd te worden omwille van uw activiteiten voor de Ambazonia Governing Council (AGOV). Vooreerst moet opgemerkt worden dat uw eerste verzoek door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid van uw activistisch profiel. Daarnaast werd besloten dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw herkomstregio kan onttrekken door zich in een Franstalige Kameroense regio te vestigen. Deze beoordeling werd in beroep bevestigd: "Uit wat voorafgaat blijkt dat zij haar problemen in Kameroen niet aannemelijk wist te maken, waardoor evenmin kan worden aangenomen dat zij psychologisch niet in staat zou zijn zich in Yaoundé te vestigen. [...] Van verzoekster, als opgeleide, zelfredzame en wereldse vrouw kan dan ook worden verwacht dat zij een leven opbouwt in het Franstalige gedeelte van haar land van herkomst, eens temeer gezien zij daar een sociaal netwerk heeft in de vorm van studiegenoten en familie vrienden" (arrest nr. 308348, p. 17). U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming. Aldus staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is, in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in het kader van uw huidig verzoek om internationale bescherming is er geen dergelijk element voorhanden. U wenst uw activiteiten bij de AGOV te staven met de kopie van een activismebewijs, opgesteld door dr. [L.A.] (map 'documenten' – stuk 1). Deze activiteiten werden in het kader van uw eerste verzoek beoordeeld als ongeloofwaardig. U kon uw aansluiting bij de AGOV en uw sympathie voor de Engelstalige kwestie niet onderbouwen met consistente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen. Deze beoordeling werd overgenomen door de RvV (arrest nr. 308348, p. 12, 14). In het kader van uw vorig verzoek werd ook aangestipt dat documenten slechts één element vormen binnen de beoordeling van een asielrelaas. Hun bewijswaarde is afhankelijk van zowel uw verklaringen als van objectieve criteria. Ook in dit geval dient te worden opgemerkt dat het document slechts een kopie betreft en dat de bewijswaarde van Kameroense documenten bijzonder relatief is omwille van de alomtegenwoordigheid van corruptie in de Kameroense samenleving. Wat de inhoud betreft, zijn de schriftelijke verklaringen van dr. [L.A.] niet meer dan blote beweringen. Niettegenstaande uw naam wordt vermeld, betreft het duidelijk een gestandaardiseerd document. Dit blijkt uit de vele vermeldingen van gebeurtenissen die dateren van de periode 2017-2018 en geen betrekking hebben op uw persoonlijke situatie. Zo wordt verwezen naar de sluiting van de scholen in Zuid-Kameroen tijdens "dit" academiejaar van 2019-2020, wat intussen bijna vijf jaar geleden is. Bovendien verwijst dr. [A.] meermaals naar u in de mannelijke persoonsvorm: "[...] the protection he deserves. If he is returned to Cameroun, then the Belgian authorities will surely be sending him to the captor's jails [...]". Waar gewag wordt gemaakt van negatieve reisadviezen naar de Engelstalige regio's van Kameroen, dient te worden opgemerkt dat u in de Franstalige regio's over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt (arrest nr. 308348, p. 17). Een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Engelstalig Kameroen is dus niet dienstig. Er moet worden besloten dat uw verklaringen omtrent uw activiteiten bij AGOV zowel

tegenstrijdig als lacunair waren. Het door u neergelegde activismebewijs heeft niet het vermogen om de geloofwaardigheid van uw ongeloofwaardig politiek profiel te herstellen.

Verder legt u een medisch attest neer waarmee u de door u ondergane vervolging in Kameroen wil staven (map 'documenten' – stuk 2). Vooreerst wordt opgemerkt dat u volgens de arts niet kampt met auditieve hallucinaties en zwarte of suïcidale gedachten – in tegenstelling tot wat u zelf verklaarde (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS maakte u evenmin gewag van psychische problemen. Wanneer naar uw gezondheidstoestand werd gepeild, maakte u enkel melding van astma en hoge bloeddruk. U bevestigde in staat te zijn om verklaringen af te leggen en vragen te beantwoorden (24/01123, notities persoonlijk onderhoud dd. 8 mei 2024 (verder 'notities'), p. 2). De dokter stelt verder dat u symptomen heeft van een post-traumatische stressstoornis (PTSS). Uit het attest blijkt niet dat deze symptomen u ervan weerhouden zouden hebben om volwaardige mondelinge en schriftelijke verklaringen af te leggen in het kader van uw asielprocedure. PTSS kan bovendien gestoeld zijn op een veelvoud van oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met het door u ingeroepen asielrelaas. Een gelijkaardige bemerking wordt gemaakt in verband met de geattesteerde littekens. Een arts doet louter vaststellingen betreffende de gezondheidstoestand van een patiënt en kan, rekening houdend met zijn bevindingen, vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen en trauma's. Doch kan hij nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin deze werden opgelopen. Een groot deel van het attest is gebaseerd op uw verklaringen, die overigens niet geheel overeenstemmen met de verklaringen die u aflegde tijdens uw persoonlijk onderhoud van 8 mei 2024. Daar stelde u in november 2023 en april 2024 van Nigeria naar Kameroen te zijn teruggekeerd (notities, p. 6). Volgens de informatie in het attest bent u enkel in april 2024 teruggekeerd. U vertelde de arts ook dat u reisdocumenten bent gekomen via uw man, terwijl u in werkelijkheid in april 2024 geen contact had met uw man en commissaris Mi. u had geholpen bij het bekomen van documenten (notities, p. 6). Tijdens uw consultatie van 23 juli 2024 vertelde u de arts dat u al enkele dagen niets van uw man had vernomen en dat hij waarschijnlijk gekidnapt is. Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 8 mei 2024 had u daarentegen gezegd dat u in november 2023 contact verloor met uw man (notities, p. 25). Er moet worden besloten dat er in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Deze beoordeling werd in beroep bevestigd (arrest nr. 308348). Het door u neergelegde medisch attest heeft niet het vermogen deze vaststellingen te wijzigen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

Verzoekster voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 48/3 tot en met 48/9, 57/6, § 2, 57/6/1 en 62, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van

artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wijst erop dat ze een medisch attest heeft neergelegd ter ondersteuning van haar tweede beschermingsverzoek en dat de verschillende documenten een onbetwistbaar bewijs vormen dat zij werd vervolgd. De aard, de ernst en het recente karakter van de letsels vormen immers een sterk vermoeden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, die verzoekster in haar land van herkomst is aangedaan.

Verzoekster haalt vervolgens uitgebreid de rechtspraak van het EHRM en de Raad van State aan over het onderzoek van medische attesten.

Wat betreft de toepassing in haar geval, zet zij uiteen:

“De redenering van het CGVS is tevens in strijd met artikel 48/6, §5, b) samen gelezen met artikels 48/3 en 57/6/2 van de wet van 15.12.1980, die tegenpartij verplichten om alle overgelegde (nieuwe) documenten op ernstige wijze te onderzoeken.

Een gespecialiseerd medisch onderzoek naar de vervolgingen van de verzoekster is op zijn minst een belangrijk nieuw element om zijn nood aan internationale bescherming te beoordelen, zoals de attesten van haar psychiater. De talrijke fysieke en psychologische gevolgen van de mishandeling zijn objectieve elementen die bewijzen dat de verzoekster een behandeling in strijd met artikel 3 van het verdrag heeft ondergaan.

In dit geval betrof het een derde volgend verzoek waarbij een psychologisch attest opgesteld werd neergelegd waarin de fysieke en psychische letsels compatibel worden geacht met het asielrelaas. Het medische attest, dat getuigt van vervolgingen, kan niet worden genegeerd op basis van een onvolledige of onnauwkeurige verklaring in de asielaanvraag. Beide arresten van RvS hebben betrekking op een problematiek zoals in de zaak van de verzoekster en vinden derhalve volledig toepassing op de onderhavige zaak.

Het bestreden arrest laat zich zelfs toe een deel van de medische bevindingen in twijfel te trekken, zonder dat de verzoekster zich hierover kan verantwoorden of het advies van een medisch deskundige in te winnen (wat echter wel had moeten gebeuren, cf. Cour eur. D.H., 9 mars 2010, R.C. c. Suède, hierboven geciteerd).

Na de bewijswaarde van de medische attesten in twijfel te hebben getrokken besloot het CGVS dat, gezien de lacunes en onnauwkeurigheden in het relaas, de nieuwe elementen niet van die aard waren dat ze de geloofwaardigheid konden herstellen. Overeenkomstig met de rechtspraak van RvS en EHRM, wanneer de verzoekster een gedetailleerd medisch attest voorlegt, de verwijzing naar een ongeloofwaardig asielrelaas niet volstaat om een risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM zoals bevestigd door de medische vaststellingen uit te sluiten.

Het argument van een gebrekkig geloofwaardig volstaat relaas niet om de niet in overwegingname van medische attesten die de verklaarde misbruiken objectiveren te rechtvaardigen. Deze vaststelling dragen niet bij aan de geloofwaardigheid van de asielzoeker.

In het licht van deze elementen wordt de verplichting tot analyse, zorgvuldig onderzoek en samenwerking van de nationale autoriteiten (die in de bovengenoemde EHRM-arresten is onderstreept) in dit geval dan ook verder versterkt.

In navolging van de rechtspraak van het EHRM besloot RvS dat het gebrek aan geloofwaardig relaas niet volstaat om de niet in overwegingname van medische attesten die de verklaarde misbruiken objectiveren te rechtvaardigen. Volgens uw raad, kan de rechter zich niet beperken tot de vaststelling dat het asielrelaas ongeloofwaardig is en dat bijgevolg de medische documenten niet kunnen aantonen dat de letsels veroorzaakt zijn in de omstandigheden zoals uiteengezet door de verzoeker. De rechter moet zich ervan verzekeren dat de oorzaak van de letsels onderzocht werd en de risico's die ze aan het licht brengen werd geëvalueerd. In geval dit niet gebeurde, kan de Raad niet wettig besluiten dat de verzoeker niet heeft aangetoond het slachtoffer te zijn geweest van vervolging of ernstige schade. Deze rechtspraak is in casu van toepassing.

In het licht van deze redenering werd duidelijk dat de RvV artikel 3 van het EVRM & artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie schendt, in die zin dat deze bepalingen in soortgelijke gevallen door het EHRM en RvS reeds werden geïnterpreteerd.

De beslissing is ook in strijd met artikel 13 van het EVRM, gekoppeld met artikel 3 van het EVRM, en artikel 4 & 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie voor zover het RvV de verzoekster niet toestaat haar argumenten op grond van artikel 3 EVRM & 4 van het Handvest naar voren te brengen en deze op geen enkele wijze analyseert, hoewel zij worden ondersteund door medische attesten die zijn opgesteld door medisch specialisten en waaruit blijkt dat verzoekster reeds een zeer ernstige vervolging heeft ondervonden.”

Verzoekster licht nog toe:

“Gezien het bovenstaande is de beslissing ook in strijd met artikel 48/4 & 48/7 van de wet van 15.12.1980. Dit artikel luidt als volgt: “het feit dat een asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, is een duidelijke aanwijzing dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade

reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.”

In het licht van de neergelegde medische documenten kan niet worden betwist dat verzoekende partij reeds ernstig is vervolgd (geweld, enz.). Wat betreft het concept van “vervolging” in de zin van artikel 1er, A, 2, van het Verdrag van Genève en de artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980, is het vandaag onbetwistbaar dat de feiten van de verzoekster als vervolging moeten worden beschouwd en dat vrouwen in sommige gevallen moeten worden beschouwd als een sociale groep in de zin van het Verdrag van Genève (zie onder meer CCE, n° 61 832 du 19 mai 2011 (+ geciteerde referenties) ; artikel 48/3, §2 van de wet van 15.12.1980 ; artikel 60 van de Convention d'Istanbul ; ...).

Ondanks deze elementen haalt CGVS element/bewijs aan die aantonen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen.

In werkelijkheid lijkt de bestreden beslissing van het CGVS artikel 48/7 van de wet niet eens toe te passen en geeft geen motivatie waarom dit artikel niet wordt toegepast (hoewel de toepassing ervan in het verzoekschrift was gevraagd)., wat onaanvaardbaar is en in strijd met artikel 48/7 & 48/4 van de wet van 15.12.1980 maar ook met de volgende bepalingen :

- Artikel 39/65 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
- Foutieve redenering en incorrecte en foutieve motivatie ; onjuiste rechtsopvatting;
- Het beginsel van gezag van de handelingen krachtens artikelen 1319, 1320 et 1322 van het Burgerlijk Wetboek;”

Ten slotte betoogt verzoekster nog:

“De door mevrouw [I.] ingediende documenten, waaronder een atteste van de AGOV, zijn kopieën die eenvoudig te vervalsen zijn.

Tegenpartij gebruikt desalniettemin in de bestreden beslissing een standaardmotivatie om te oordelen dat documenten geen bewijswaarde hebben, zonder op deze bijzonderheid in te gaan.

Dit document moet worden als een betrouwbare bron beschouwd. Bovendien heeft CGVS identiteitsgegevens van [L.A.].

Het CGVS heeft de informatie over de auteur van de brief en had contact kunnen opnemen met deze persoon om de authenticiteit van de brief en de inhoud te verifiëren.

Gezien het belangrijke karakter van de situatie en de details die in de brief worden gegeven, had het CGVS een grondige analyse van dit document moeten uitvoeren.

In dit geval is dat niet gebeurd en heeft het CGVS zich verschuild achter algemene argumenten om dit bewijsdocument terzijde te schuiven. Het negeren van de bewijswaarde van dergelijk attest geeft aanleiding tot een schending uitmaken van artikelen 3 en 13 EVRM (zie in die zin *Basra t. Belgische Staat*, hangende voor het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (n° 47232/17).

Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hebben asielinstanties de plicht om dergelijke makkelijk verifieerbare documenten te verifiëren, indien die de twijfels over de geloofwaardigheid van de asielzoeker kunnen wegnemen (*Singh e.a. t. België*, n° 33210/11, §§100-104). Tegenpartij heeft nagelaten dit te doen en simpelweg geconcludeerd dat er was een hoge graad van corruptie in Kameroen. Die redenering miskent verzoekers recht op een grondig onderzoek van zijn verzoek tot internationale bescherming, in strijd met de bepalingen geïnviseerd in het middel.”

Verzoekster voegt geen stukken toe ter staving van haar verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verzoekster maakt op 23 september 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarbij zij een psychologisch attest van 19 september 2024 voegt.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die

conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.2. Artikel 57/6/2, § 1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Daar voormeld artikel de omzetting vormt van artikel 40, lid 2, van richtlijn 2013/32/EU, kan hierbij nuttig worden verwezen naar rechtspraak van het Hof van Justitie dat verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32/EU voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde, ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, C-921/19, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, pt. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, pt. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, pt. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, pt. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, pt. 37).

Het Hof wijst er verder op dat richtlijn 2013/32/EU geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU.

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk kunnen doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk kunnen doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die

resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, maar ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl. St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4.4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

5. Onderzoek van de nieuwe elementen

5.1. In het kader van haar eerste beschermingsverzoek verklaarde verzoekster dat zij omwille van haar activisme voor de Ambazonia Governing Council (AGOV) door de Kameroense militairen zou zijn ontvoerd, gemarteld en verkracht. Zij vreest bij terugkeer naar Kameroen te worden vervolgd omwille van haar politiek profiel, lidmaatschap bij en activiteiten voor AGOV.

De verwerende partij nam op 21 mei 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omwille van een gebrek aan geloofwaardigheid van haar activistisch/politiek profiel. Daarnaast werd besloten dat verzoekster zich aan de bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in haar herkomstregio kan onttrekken door zich in een Franstalige Kameroense regio te vestigen. Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd op 14 juni 2024 bij arrest nr. 308 348: *“Uit wat voorafgaat blijkt dat zij haar problemen in Kameroen niet aannemelijk wist te maken, waardoor evenmin kan worden aangenomen dat zij psychologisch niet in staat zou zijn zich in Yaoundé te vestigen. [...] Van verzoekster, als opgeleide, zelfredzame en wereldse vrouw kan dan ook worden verwacht dat zij een leven opbouwt in het Franstalige gedeelte van haar land van herkomst, eens temeer gezien zij daar een sociaal netwerk heeft in de vorm van studiegenoten en familie vrienden.”* (p. 17). Verzoekster diende geen cassatieberoep in, waardoor er haar geen beroepsmogelijkheden meer resten met betrekking tot haar vorig beschermingsverzoek.

Op 6 augustus 2024 dient verzoekster een tweede beschermingsverzoek in. Zij betwist niet dat de afgelegde verklaringen en neergelegde documenten volledig voortvloeien uit het vluchtrelaas dat zij in het kader van haar eerste beschermingsverzoek uiteenzette. Met haar nieuwe documenten wil zij haar activistisch/politiek profiel aantonen alsook dat zij in Kameroen werd gemarteld en getraumatiseerd. Deze documenten betreffen met name:

- een kopie van een activismebewijs op haar naam, opgesteld op 1 juni 2024 door dr. L.A.;
- een kopie van een medisch attest op haar naam, opgesteld door een dokter te Holsbeek op 23 juli 2024.

5.2. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er wordt aan herinnerd dat het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, beperkt moet blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad mag aldus niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen is in dit geval dus beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

In de mate dat verzoekster de verwijzing in de bestreden beslissing naar de eerder genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus aanklaagt, wordt erop gewezen dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een volgend verzoek rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoekster spelen, is geen aanwijzing dat de verwerende partij niet zou hebben onderzocht of er nieuwe elementen zijn die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt verder genoegzaam dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de nieuwe stukken en verklaringen die verzoekster aanbracht in het kader van haar huidige tweede beschermingsverzoek en dat zij deze zorgvuldig heeft onderzocht en beoordeeld.

De verwerende partij heeft aldus wel degelijk een onderzoek gevoerd naar de door verzoekster bijgebrachte nieuwe elementen. Daarbij komt zij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot deze nieuwe elementen en verklaringen van verzoekster vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

5.3. Wat betreft de voorgelegde nieuwe documenten, benadrukt de Raad vooreerst dat hij de bewijswaarde van deze stukken soeverein mag beoordelen (RvS 27 oktober 2022, nr. 15.076 (c)). De Raad moet niet aantonen dat de voorgelegde stukken vals of niet-authentiek zijn, maar het volstaat duidelijk aan te geven waarom deze stukken naar zijn oordeel geen of onvoldoende bewijswaarde bezitten.

Verder wijst de Raad erop dat de neergelegde documenten samen met verzoeksters verklaringen en algemene landeninformatie moeten worden beoordeeld in het kader van een integrale

geloofwaardigheidsbeoordeling en onderzoek naar haar vrees voor vervolging. In navolging van verwerende partij, wordt beaamd dat documenten slechts één element zijn binnen de geloofwaardigheidsbeoordeling van een asielrelaas en dat de bewijswaarde ervan afhankelijk is van verzoeksters verklaringen enerzijds en van objectieve criteria anderzijds.

5.4. Wat betreft het voorgelegde activismebewijs van 1 juni 2024, opgesteld door dr. L.A., ontwaart de Raad in de bestreden beslissing geen standaardmotivering. De argumentatie dat de verwerende partij zich in deze beperkte tot algemene argumenten of een loutere verwijzing naar corruptie om het document terzijde te schuiven, kan niet worden bijgetreden. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat het activismebewijs aan een inhoudelijke en concrete beoordeling werd onderworpen, in samenhang met verzoeksters eigen verklaringen en algemene beschikbare informatie. Verzoekster brengt geen concrete elementen bij die een ander licht werpen op de gedane vaststellingen, zoals hierna zal blijken.

Wat de inhoud betreft, stelt de Raad vast dat de schriftelijke verklaringen van dr. L.A. in dit activismebewijs niet overtuigen.

Hoewel verzoeksters naam wordt vermeld, bemerkt de verwerende partij terecht dat het hier duidelijk een gestandaardiseerd document betreft. Meer dan driekwart van dit activismebewijs handelt immers niet over verzoekster persoonlijk maar vermeldt tal van gebeurtenissen die voor het merendeel plaatsvonden in de periode 2017-2018 en waarvan geen enkele betrekking heeft op verzoeksters persoonlijke situatie. Voorts wordt verwezen naar de sluiting van de scholen in Zuid-Kameroen tijdens “dit” academiejaar van 2019-2020 (“this 2019/20 academic year”), wat intussen bijna vijf jaar geleden is. Tevens verwijst dr. A. meermaals naar verzoekster in de mannelijke persoonsvorm: “[...] the protection he deserves. If he is returned to Cameroun, then the Belgian authorities will surely be sending him to the captor’s jails [...]”.

Daarnaast zijn er slechts drie korte paragrafen concreet aan verzoekster gewijd.

Een eerste paragraaf bevat persoonsgegevens van verzoekster, stelt dat zij een geëngageerd en actief lid is van AGOV, zonder verdere details, en dat zij sinds 2022 een geregistreerd lidmaatschap heeft.

Een tweede paragraaf stelt dat verzoekster de penningmeester was van de Kumba-tak van AGOV en dat één van haar hoofdverantwoordelijkheden bestond in de mobilisatie van fondsen ten voordele van de Ambazoniaanse ontheemden die naar Kumba waren gevlucht nadat hun huizen waren afgebrand.

De loutere herhaling in het activismebewijs van haar lidmaatschap en dat zij penningmeester was, kan echter geen ander licht werpen op de eerdere bevindingen inzake haar beweerd politieke activiteiten in het kader van haar eerste beschermingsverzoek. Deze activiteiten werden in het kader van haar eerste verzoek als ongeloofwaardig beoordeeld, omdat zij haar aansluiting bij de AGOV en haar sympathie voor de Engelstalige kwestie niet kon onderbouwen met consistente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen. Deze beoordeling werd overgenomen in ’s Raads arrest nr. 308 348 van 14 juni 2024, waaruit blijkt dat verzoekster er middels haar eigen verklaringen niet in slaagde enig politiek profiel in Kameroen aannemelijk te maken om de volgende redenen:

“Vooreerst legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw politieke activiteiten in Kameroen. Tijdens uw eerste interview werd gevraagd of u actief was in een organisatie, vereniging of partij. U antwoordde bevestigend en wees naar uw activiteiten als gemeenschapswerker. U specificeerde dat u sinds 2018 bijstand biedt aan intern ontheemde personen en HIV-patiënten. Opmerkelijk genoeg maakte u geen enkele melding van uw activiteiten als penningmeester voor de Ambazonia Governing Council (vragenlijst CGVS dd. 17 april 2024 (verder ‘vragenlijst CGVS’), vraag 3.3). Ook toen u uw terugkeervrees en vluchtmotieven samenvatte, repte u geen woord over AGOV. U zei geen andere problemen te hebben gehad en wou niets toevoegen (vragenlijst CGVS, vragen 3.4, 3.5, 3.7, 3.8). Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud verklaarde u dat uw eerste interview goed verlopen was. U had geen correcties aan te brengen (notities persoonlijk onderhoud dd. 8 mei 2024 (verder ‘notities’), p. 3-4). Later verklaarde u evenwel in 2022 de AGOV te hebben vervoegd en verkozen te zijn geweest tot penningmeester. U beschreef eveneens hoe u omwille van deze activiteiten werd vervolgd en het land moest verlaten (notities, p. 16). Wanneer werd gevraagd waarom u tijdens uw eerste interview niets over AGOV had gezegd, stelde u dat de interviewer u daar niets over had gevraagd. U werd gewezen op de vraag omtrent uw eventuele betrokkenheid bij organisaties en uw antwoord betreffende uw vrijwilligerswerk in de gemeenschap. U kon slechts herhalen dat de vraag niet gesteld werd, alsook dat u getraumatiseerd en gestresseerd was (notities, p. 17). Bij het einde van het persoonlijk onderhoud werd u opnieuw geconfronteerd met uw laattijdige vermelding van uw politiek profiel. U zei dat u tijdens uw eerste interview angstig en vergeetachtig was (notities, p. 25-26). Nochtans had u eerder verklaard dat uw eerste interview goed verlopen was (notities, p. 3-4). Er moet worden vastgesteld dat uw activiteiten voor de Ambazonia Governing Council de directe aanleiding vormden van uw persoonlijke vervolging en vlucht. Het belang van de AGOV in uw asielrelaas staat in schril contrast met uw laattijdige vermelding ervan, wat de geloofwaardigheid van uw politiek profiel reeds aantast.

De aannemelijkheid van uw activisme wordt verder ondergraven door uw oppervlakkige en lacunaire kennis van zowel de Ambazonia Governing Council als de bredere Ambazoniaanse strijd. Zo heeft u geen kennis van de betekenis van de slogan “block-by-block”, die weergegeven is op de voorkant van de door u neergelegde lidkaart (notities, p. 17 & map ‘documenten’, stuk 1). U verklaarde dat AGOV haar doelstellingen

op een vreedzame manier probeert te bereiken. U bleek niet vertrouwd te zijn met de Ambazonia Defense Forces (ADF), de gewapende tak van AGOV (notities, p. 20). Evenmin had u gehoord van hun leider, Benedict Nwana Kuah (notities, p. 15). Uit de landeninformatie, toegevoegd aan uw dossier, blijkt dat er veel politieke- en/of militaire groeperingen in Engelstalig Kameroen ijveren voor een federale of onafhankelijke staat. Opmerkelijk genoeg kon u geen enkele andere organisatie dan AGOV benoemen (notities, p. 20). Ook uw kennis van deze organisatie blijkt beperkt te zijn. U kon slechts stellen dat ze bestaat uit Engelstalige Kameroeners die een federale staat willen creëren. U kon niet op concrete en gedetailleerde wijze duiden op welke manier AGOV haar doelstellingen tracht te bereiken. Uw verklaringen omtrent de structuur van de organisatie waren eveneens algemeen en vaag (notities, p. 17-18).

Diezelfde vaagheid komt ook naar voren in uw beschrijving van uw persoonlijke activiteiten voor AGOV, wat de aannemelijkheid van uw politiek profiel fundamenteel ondermijnt. U maakte gewag van demonstraties en briefschrijfacties, maar kon hierover nagenoeg niets vertellen. Ook over uw takenpakket als penningmeester bleef u eerder oppervlakkig. U sprak over het mobiliseren van bronnen en het verzamelen van fondsen, maar kon moeilijk specificeren op welke wijze de financiële bijdrages werden ingezameld en welke rol u daarin speelde (notities, p. 18-20). Van een persoon die nauw betrokken was bij de Ambazoniaanse politieke kwestie kunnen meer spontane en doorleefde beschrijvingen verwacht worden. Uw verklaringen over de maandelijkse vergaderingen zijn zowel oppervlakkig als bevreemdend. Zo zouden de meetings doorgaans op een maandag worden georganiseerd (notities, p. 19), terwijl die weekdag net een 'ghost town' van kracht is. Het feit dat er op die dag geen winkels, diensten, verkeer, ... zijn, maakt verplaatsingen naar een geheime meeting onnodig complex. U stelde immers zelf dat op maandagen RvV 317 227 en RvV 317 240 - Pagina 4 iedereen binnen blijft (notities, p. 14). Er moet besloten worden dat u niet aannemelijk kon maken dat u in Kameroen enig politiek profiel had. U kon uw aansluiting bij de AGOV in 2022 en uw sympathie voor de Engelstalige kwestie niet onderbouwen door middel van consistente, gedetailleerde en doorleefde verklaringen."

In een derde paragraaf wordt vermeld dat verzoekster op de voorgrond stond van campagnes tegen grove mensenrechtenschendingen, arrestaties, ontvoeringen en moorden tegen activisten. Tevens wordt gesteld zij verantwoordelijk was voor het voorzien van financiële en logistieke steun aan gevangenen in de beruchte Kondengui-gevangenis. Verderop in het activismebewijs staat te lezen dat zij een actief lid is van de diaspora.

Na lezing van de notities van haar persoonlijk onderhoud bij het CGVS in het kader van haar eerste beschermingsverzoek, stelt de Raad echter vast dat verzoekster nooit melding heeft gemaakt van zulke activiteiten. Gevraagd wat haar activiteiten in Kameroen waren, heeft verzoekster enkel verklaard dat zij penningmeester was, dat zij als gemeenschapswerker "gebruiksvoorwerpen" uitdeelde en middelen mobiliseerde voor ontheemden (NPO, p. 10), dat ze brieven schreef en dat zij nooit naar protesten ging (NPO, p. 18). Nogmaals gevraagd of zij naast penningmeester nog andere activiteiten had voor AGOV, antwoordde verzoekster: *"Ik werkte ook als gemeenschapswerker met hen samen. Ik ging naar de landbouvvelden. Ik werkte voordien reeds in dat gebied als gemeenschapswerker."* Gevraagd of zij nog activiteiten voor AGOV deed, antwoordde verzoekster: *"Nee. Je springt wel bij als het moet."*, waarna ze verklaarde dat ze bijsprong als de secretaris afwezig was op een vergadering (NPO, p. 19).

Aldus komen haar eigen verklaringen geenszins overeen met de inhoud van het activismebewijs, hetgeen de bewijswaarde van dit activismebewijs ernstig ondermijnt. De verwerende partij oordeelt terecht dat het hier niet meer dan blote beweringen betreffen. Daar de activiteiten van verzoekster die in het activismebewijs worden beschreven niet overeenkomen met haar eigen verklaringen, kan de Raad niet anders dan besluiten dat dergelijke incoherenties de geloofwaardigheid van zowel verzoeksters beweringen als de inhoud van het activismebewijs ondergraven.

In de brief wordt ook aangegeven dat de Kameroense overheid in de luchthavens van Douala en Yaoundé beschikt over foto's van actieve leden, zoals verzoekster. Hier kan geen geloof aan worden gehecht aangezien verzoekster haar activistisch/politiek profiel binnen de diaspora noch in Kameroen aannemelijk maakt.

De bewijswaarde van dit activismebewijs wordt nog verder gerelativeerd nu het slechts een kopie betreft die onderhevig kan zijn aan fabricatie of manipulatie. Dit geldt te meer nu uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de bewijswaarde van Kameroense documenten bijzonder relatief is omwille van de alomtegenwoordigheid van corruptie in de Kameroense samenleving (AD CGVS, 1ste VIB, stuk 6, map met landeninformatie, COI Focus "Cameroun: corruption et fraude documentaire", 12 maart 2021).

Waar in het activismebewijs wordt verwezen naar de situatie in Ambazonia en naar negatieve reisadviezen voor de Engelstalige regio's van Kameroen, brengt de verwerende partij terecht in herinnering dat in 's Raads arrest nr. 308 348 reeds werd geoordeeld en bevestigd dat verzoekster in de Franstalige regio's over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Een verwijzing naar de algemene veiligheidssituatie in Engelstalig Kameroen is dus niet dienstig.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen, kan verzoekster niet volhouden dat dit activisme-bewijs als een betrouwbare bron moet worden beschouwd, noch kan zij worden gevolgd in het betoog dat de

verwerende partij contact had moeten opnemen met L.A. om de authenticiteit en inhoud van de brief te verifiëren. In deze moet nog worden benadrukt dat het niet de taak is van de verwerende partij, noch van de Raad, om te bewijzen dat de voorgehouden feiten onwaar zijn of om de lacunes in de bewijsvoering van verzoekster op te vullen.

Tot slot en ten overvloede werpt de Raad op dat de verwijzing in het verzoekschrift naar het arrest Singh van het EHRM van 2 oktober 2012 in casu niet dienstig is, nu uit wat voorafgaat genoegzaam blijkt dat het door verzoekster neergelegde activismebewijs aan een zorgvuldig onderzoek werd onderworpen

Wanneer dit activismebewijs, met zijn zeer beperkte inhoud alsook bijzonder relatieve bewijswaarde, wordt beoordeeld en meegewogen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling, dan moet de Raad besluiten dat dit stuk niet opweegt tegen het geheel van de bevindingen in het kader verzoeksters eerste beschermingsverzoek waaruit volgt dat haar verklaringen omtrent haar activiteiten bij AGOV dermate tegenstrijdig en lacunair waren dat er geen geloof kon worden gehecht aan haar beweerd activistisch/politiek profiel.

Gelet op voorgaande bevindingen is dit activismebewijs wanneer het wordt beoordeeld in samenhang met het geheel van verzoeksters verklaringen die iedere positieve overtuigingskracht ontberen, dan ook niet van die aard dat het een ander licht zou kunnen werpen op de eerdere bevindingen inzake de geloofwaardigheid van haar activistisch/politiek profiel. Het activismebewijs kan bijgevolg niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5.5. Wat betreft medische en psychologische attesten, verwijst verzoekster naar een aantal arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM).

Het arrest van het EHRM van 9 maart 2010 in de zaak nr. 41827/07, R.C. tegen Zweden heeft betrekking op medische bewijstukken die een vluchtrelaas bevestigen dat over het algemeen consistent was, niettegenstaande enkele onzekere aspecten die echter niet de algemene geloofwaardigheid van dat relaas ondermijnen.

Het arrest van het EHRM van 5 september 2013 in de zaak nr. 61204/09, I. tegen Zweden, betreft een geval waarin de met medische stukken bewezen littekens van een verzoeker om internationale bescherming onbetwist het gevolg zijn van foltering en waarin wordt ingegaan op de inschatting van het risico dat bij een terugkeer naar het land van herkomst opnieuw een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM zal plaatsvinden.

Het EHRM acht in zijn arrest van 19 september 2013 in de zaak nr. 10499/11, R.J. tegen Frankrijk, de motivering in een vonnis dat een medisch attest het bestaan van een oorzakelijk verband tussen de medische vaststellingen en de verklaringen van een verzoeker niet rechtvaardigt onvoldoende. In deze zaak achtte het EHRM het medisch attest een bijzonder belangrijk stuk. De aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen die op gedetailleerde wijze zijn weergegeven in het medisch attest van R.J. en die overeenstemmen met het asielrelaas, vormen immers een sterk vermoeden van een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM dat verzoeker in zijn land van herkomst is aangedaan. Het EHRM is in die zaak van oordeel dat de sterke vermoedens over de oorsprong van de verwondingen van de betrokkene niet worden weggenomen door zich in het desbetreffende vonnis enkel te beroepen op het onvolledige karakter ("*caractère lacunaire*") van het asielrelaas.

In zijn arrest van 23 augustus 2016 in de zaak nr. 59166/12, J.K. tegen Zweden, beschouwt het EHRM mishandeling in het verleden als een sterke indicatie voor een toekomstig reëel risico op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM wanneer een verzoeker een algemeen coherent en geloofwaardig relaas van de gebeurtenissen heeft uiteengezet dat overeenstemt met informatie uit betrouwbare en objectieve bronnen over de toestand van het betrokken land. Volgens het EHRM is het in dergelijke omstandigheden aan de overheid om elke twijfel over dat risico weg te nemen.

5.6. De Raad herinnert eraan dat medische en psychologische attesten niet als alleenstaand kunnen worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Ze maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet dan ook bepaald worden binnen dit geheel. Deze attesten moeten dus steeds beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen van een verzoeker, hetgeen ook blijkt uit lezing van die voormelde arresten van het EHRM.

In tegenstelling tot de EHRM-zaken R.C. en J.K., is er in dit geval geen sprake van een algemeen coherent en geloofwaardig vluchtrelaas. Zoals reeds vermeld, werd in het kader van verzoeksters eerste

beschermingsverzoek geen geloof gehecht aan haar politiek profiel en haar activiteiten bij AGOV. Bijgevolg werd in het kader van haar eerste beschermingsverzoek geoordeeld dat er evenmin geloof kon worden gehecht aan de daaruit voortkomende vervolgingsfeiten, te meer verzoekster uiteenlopende verklaringen hierover aflegde. Hierover werd in het kader van verzoeksters eerste beschermingsverzoek als volgt gemotiveerd; motivering die werd overgenomen in 's Raads arrest nr. 308 348 van 14 juni 2024:

“De ongeloofwaardigheid van uw politieke activiteiten heeft verregaande gevolgen voor de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten. Tijdens uw interview met een medewerker van DVZ verklaarde u dat de separatisten u tweemaal ontvoerden in 2020, omwille van uw hoedanigheid als leerkracht (vragenlijst CGVS, vraag 3.1). Opmerkelijk genoeg stelde u tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS dat de separatisten u tweemaal ontvoerden in 2022, omwille van uw betrokkenheid bij de Ambazonia Governing Council (notities, p. 16). Ze wilden zich ervan verzekeren dat u geen overheidsinformant was. U bevestigde dat 30 mei 2022 de eerste keer was dat u benaderd werd door de separatisten (notities, p. 20-21). Er wordt vooreerst vastgesteld dat u opnieuw uiteenlopende verklaringen aflegt. Toen u hiermee werd geconfronteerd, wees u de tegenstrijdigheid toe aan een communicatieprobleem tussen u en de interviewer (notities, p. 25). Er moet worden herhaald dat u geen communicatieproblemen signaleerde, niet tijdens uw interview met de medewerker van DVZ en niet bij de aanvang van uw interview met een medewerker van het CGVS. Integendeel, u bevestigde dat uw eerste interview goed verlopen was en u geen zaken wou corrigeren (notities, p. 3-4). Dergelijke inconsistenties hebben wel degelijk een negatieve impact op uw algehele geloofwaardigheid. Er kan immers verwacht worden dat u in staat bent consistente verklaringen af te leggen omtrent belangrijke gebeurtenissen die u zelf heeft meegemaakt.

In de tweede plaats wordt opgemerkt dat u een oorzakelijk verband schetst tussen uw politiek profiel enerzijds en uw vervolging anderzijds. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan uw politieke activiteiten, kan evenmin geloof worden gehecht aan de daaruit voortkomende vervolging. Dit geldt zowel voor de ontvoering door de Ambazoniaanse separatisten als de arrestatie en opsluiting door de Kameroense autoriteiten. Uw politieke activiteiten waren de reden dat de separatisten u ontvoerden, en net omwille van deze ontvoering kwam u in het vizier van de Kameroense militairen. U werd door hen gearresteerd, gevangen genomen en ondervraagd over uw banden met de separatisten en de identiteit van de andere activisten (notities, p. 22). De ongeloofwaardigheid van uw politiek profiel ondermijnt zodoende ook de aannemelijkheid van de vervolgingsfeiten, die de directe aanleiding vormden van uw vlucht uit Kameroen en uw verzoek om internationale bescherming in België.

De ongeloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees blijkt eveneens uit de omstandigheden waarin u Kameroen verliet. U verklaarde in februari 2023 uw paspoort te hebben laten vernieuwen (notities, p. 5). U bood zich niet persoonlijk aan, maar gaf uw vervallen paspoort mee aan een bevriende commissaris die de aanvraag in uw naam indiende. Hij volgde “de gebruikelijke procedure voor als je het niet persoonlijk kan afhalen” (notities, p. 6). De vaststelling dat u probleemloos een paspoort kon verkrijgen van uw autoriteiten, nadat u door diezelfde autoriteiten werd gearresteerd, gevangen genomen, en gezocht, ondermijnt fundamenteel de resterende geloofwaardigheid van uw vervolgingsfeiten en uw persoonlijke vrees. Op 14 april 2024 gebruikte u dit paspoort om via de luchthaven Kameroen te verlaten. Uw legaal vertrek kan evenmin gerijmd worden met uw persoonlijke vrees vanwege de Kameroense autoriteiten. Indien u werkelijk gezocht zou worden door de autoriteiten, zouden zij geen reisdocumenten op uw naam afleveren en u niet laten passeren bij de luchthavencontrole. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd, kon u enkel in vage termen stellen dat u hulp kreeg van commissaris Mi. (notities, p. 25). Er dient te worden besloten dat u geen politiek profiel heeft en niet in de negatieve aandacht van de Kameroense autoriteiten staat.”

Met het voorgelegde medisch attest 23 juli 2024 wil verzoekster alsnog de beweerde door haar ondergane vervolging in Kameroen staven.

De verwerende partij bemerkt vooreerst terecht dat een groot deel van het medisch attest van 23 juli 2024 is gebaseerd op verzoeksters verklaringen, die niet geheel overeenstemmen met de verklaringen die zij aflegde tijdens haar persoonlijk onderhoud van 8 mei 2024 in het kader van haar eerste beschermingsverzoek: *“Daar stelde u in november 2023 en april 2024 van Nigeria naar Kameroen te zijn teruggekeerd (notities, p. 6). Volgens de informatie in het attest bent u enkel in april 2024 teruggekeerd. U vertelde de arts ook dat u reisdocumenten bent bekomen via uw man, terwijl u in werkelijkheid in april 2024 geen contact had met uw man en commissaris Mi. u had geholpen bij het bekomen van documenten (notities, p. 6). Tijdens uw consultatie van 23 juli 2024 vertelde u de arts dat u al enkele dagen niets van uw man had vernomen en dat hij waarschijnlijk gekidnapt is. Tijdens uw persoonlijk onderhoud van 8 mei 2024 had u daarentegen gezegd dat u in november 2023 contact verloor met uw man (notities, p. 25).”*

Verzoekster betwist deze incoherenties niet, die de geloofwaardigheid van zowel haar beweringen als de bewijswaarde en inhoud van het medisch attest ondergraven.

Daarnaast stelt de Raad nog een ernstige incoherentie vast. Uit het medisch attest blijkt dat verzoekster aan de attesterende arts verklaarde dat zij in december 2022 werd ontvoerd door militairen in het kader van een sensibiliseringscampagne voor vrijwilligers als gezondheidsmedewerkster. Nochtans verklaarde zij tijdens

haar persoonlijk onderhoud bij haar eerste beschermingsverzoek dat zij in december 2022 door militairen werd ontvoerd vanuit haar huis (NPO, p. 16). Het betreft hier toch een kernelement van haar vluchtrelaas zodat deze incoherentie de bewijswaarde en inhoud van dit medisch attest nog meer onderuit haalt.

5.7. Het medisch attest van 23 juli 2024 maakt in het kader van een onderzoek naar de aard en locatie van verwondingen, gewag van volgende littekens:

- een eivormig litteken van 3,5 bij 2 cm, licht gepigmenteerd, op de lateromediale zijde van de rechterkuit, als gevolg van een oppervlakkige eerstegraads wond, waarschijnlijk posttraumatisch (eigen vertaling: *“cicatrice ovoïde de 3,5 cm sur 2 légèrement hyper pigmentée au niveau de la face latéro-interne du mollet droit, consécutive à une plaie superficielle au premier degré probablement post traumatique”*);
- een eivormig hypergepigmenteerd litteken van 2 cm aan de laterolaterale zijde van het linkerbeen, waarschijnlijk van traumatische oorsprong (eigen vertaling: *“cicatrice ovoïde de 2cm hyper pigmentée située à la face latéro-externe de la jambe gauche probablement d'origine traumatique”*).

Tevens wordt melding gemaakt van aanhoudende lumbale pijn, overgevoelig voor oppervlakkig contact en uitstralend naar het rechter hemi-lichaam tot aan het schouderblad en de borst aan dezelfde kant, waarschijnlijk van traumatische oorsprong (eigen vertaling: *“douleur lombaire persisitante, hypersensible au contact superficiel et s'irradient à l'hémicorps droit jusqu'à l'omoplate et le sein du même côté, probablement d'origine traumatique”*).

Verderop in het rapport worden de materiële omstandigheden geschetst op basis van de verklaringen van verzoekster, die verklaart dat zij het slachtoffer zou zijn geweest van dagelijkse folteringen door militairen met wapens, metalen voorwerpen alsook vastgebonden, gegeseld en opgesloten te zijn. Ze zou regelmatig het slachtoffer zijn geweest van seksueel geweld door militairen gedurende drie weken en zij verklaart brandwonden door sigaretten aan haar benen te hebben overgehouden.

In de conclusie wordt vervolgens gesteld dat het verhaal van verzoekster overeenkomt met de littekens die bij haar lichamelijk onderzoek zijn vastgesteld (eigen vertaling: *“Le récit de madame correspond avec les cicatrices objectivées dans son examen physique.”*).

Na lezing van het medisch attest, kan de Raad niet anders dan vaststellen dat niet alleen deze conclusie van de attesterende dokter zeer kort, algemeen en vaag is, maar dat ook de bevindingen die leiden tot deze conclusie zeer summier en algemeen zijn. Het medisch attest is niet opgesteld met inachtneming van de richtlijnen in het zgn. Istanbul-protocol, waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift zelf verwijst, en dat internationaal gezaghebbende richtlijnen bevat voor de documentatie van marteling en de gevolgen daarvan. Dit heeft een impact op het gewicht dat aan dit stuk kan worden gegeven in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Zo wordt er niet geconcretiseerd hoe de vastgestelde littekens zouden kunnen zijn veroorzaakt; er wordt enkel gesteld dat het *“waarschijnlijk”* een posttraumatische dan wel traumatische oorsprong betreft. Hoe de arts tot deze bevinding is gekomen, wat hiermee juist wordt bedoeld en wat de precieze fysieke oorzaak zou zijn van de littekens, wordt nergens toegelicht. Er kan enkel blijken dat de littekens zijn ontstaan door een oorzaak van buitenaf. Er wordt echter niet aangegeven dat de littekens zouden zijn veroorzaakt door sigaretten, wapens, enz., noch blijkt hieruit dat andere oorzaken dan gewelddadige handelingen, zoals een ongelukkige val of andere niet-gewelddadige omstandigheden, zijn uitgesloten. Een post-traumatische dan wel traumatische oorsprong kan veel mogelijke oorzaken omvatten, maar zulke oorzaak kan zowel bedoeld als onbedoeld zijn. Bijgevolg zijn de bevindingen en de conclusie van de arts dermate algemeen dat ze in wezen weinig zeggen. Blijft aldus de vaststelling dat de arts zich voor oorzaak van verzoeksters littekens enkel heeft gebaseerd op haar verklaringen, die evenwel ongeloofwaardig zijn bevonden. Verder doet de dokter ook geen enkele uitspraak over de juiste graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de vastgestelde littekens, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. Hij beperkt zich tot de enkele summiere uitspraak dat het verhaal van verzoekster *“overeenstemt”* met de vastgestelde littekens, waardoor de arts in wezen niets meer zegt dan dat deze littekens zouden kunnen zijn veroorzaakt door foltering, dat de littekens niet-specifiek zijn en er veel andere mogelijke oorzaken zijn. Aldus kan in dit geval geenszins blijken dat de littekens met meer waarschijnlijkheid werden veroorzaakt door gewelddadige handelingen dan door andere omstandigheden. Ten slotte wordt ook geen uitspraak gedaan over de ouderdom of recentheid van de littekens.

Gelet op het geheel van deze vaststellingen en anders dan in de EHRM-zaken I. en R.J., kan hier niet worden gesteld dat in het voorliggende medisch attest de aard, ernst en het recente karakter van de verwondingen op gedetailleerde wijze worden weergegeven, noch blijkt uit het medisch attest dat de vastgestelde littekens van verzoekster onbetwist het gevolg zijn van foltering. Alle elementen in acht genomen, meent de Raad dat het medisch attest geen sterk vermoeden of aanwijzing vormt dat de littekens werden veroorzaakt door foltering. In tegenstelling tot de EHRM-zaak R.J. wordt bovendien het vluchtrelaas

van verzoekster niet onvolledig maar ongeloofwaardig bevonden en dit op grond van verzoeksters eerder afgelegde verklaringen.

Zoals reeds gesteld kan een medisch attest niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maakt het deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het medisch attest moet daarom steeds worden beoordeeld in samenhang met de door verzoekster afgelegde verklaringen. Het weze benadrukt dat de Vreemdelingenwet de asielinstanties een eigen bevoegdheid verleent om de coherentie en aannemelijkheid te beoordelen van de verklaringen van een verzoeker om internationale bescherming over de feitelijke omstandigheden waarin de beweerde mishandeling is gepleegd en de redenen daarvoor.

Gelet op deze zeer beperkte bevindingen van dit medisch attest waardoor het geen sterk vermoeden inhoudt dat de littekens werden veroorzaakt door foltering, is dit attest niet van die aard om een ander licht te werpen op de eerdere bevindingen inzake verzoeksters verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht ontberen, zoals hierboven uitgebreid uiteengezet.

5.8. Het medisch attest van 23 juli 2024 bevat tevens een onderzoek naar de mentale toestand van verzoekster. Hierover motiveert de verwerende partij terdege als volgt: *“Vooreerst wordt opgemerkt dat u volgens de arts niet kampt met auditieve hallucinaties en zwarte of suïcidale gedachten – in tegenstelling tot wat u zelf verklaarde (schriftelijke verklaring meervoudige aanvraag, vraag 7). Tijdens uw persoonlijk onderhoud met een medewerker van het CGVS maakte u evenmin gewag van psychische problemen. Wanneer naar uw gezondheidstoestand werd gepeild, maakte u enkel melding van astma en hoge bloeddruk. U bevestigde in staat te zijn om verklaringen af te leggen en vragen te beantwoorden (24/01123, notities persoonlijk onderhoud dd. 8 mei 2024 (verder ‘notities’), p. 2). De dokter stelt verder dat u symptomen heeft van een post-traumatische stressstoornis (PTSS). Uit het attest blijkt niet dat deze symptomen u ervan weerhouden zouden hebben om volwaardige mondelinge en schriftelijke verklaringen af te leggen in het kader van uw asielprocedure. PTSS kan bovendien gestoeld zijn op een veelvoud van oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met het door u ingeroepen asielrelaas.”*

Verzoekster brengt in haar verzoekschrift geen concrete elementen aan die deze bevindingen kunnen verklaren of weerleggen. In tegenstelling tot wat zij beweert, betreft het hier geen gespecialiseerd onderzoek door een psychiater, laat staan een psycholoog, maar enkel een huisarts (*“médecine générale”*).

Verder benadrukt de Raad dat een arts bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk is van hetgeen hem in de verklaringen van zijn patiënt wordt aangereikt. Een arts kan dan ook geen mening geven over de waarheidsgetrouwheid en geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van de patiënt/verzoeker. Een arts kan enkel vaststellen in welke mate zijn of haar medische bevindingen verenigbaar zijn met de beweringen van foltering of mishandeling zoals verteld door de patiënt. Zulk attest moet dan ook steeds worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van de verzoeker hierover. Een integrale geloofwaardigheids-beoordeling dringt zich op, waarbij moet worden nagegaan of de aangehaalde vervolgingsfeiten door middel van geloofwaardige verklaringen in samenhang met de voorgedachte medisch-psychologische attesten voldoende aannemelijk worden gemaakt.

In casu concludeert de attesterende arts dat de psychologische reactie van de patiënt overeenkomt met het gerapporteerde verhaal (vrije vertaling: *“La réaction psychologique de la patiente correspond avec le récit rapporté.”*). Uit de inhoud van het attest blijkt dat de arts zich voor wat betreft de oorzaak van verzoeksters psychische problematiek, met name PTSD, uitsluitend en uitdrukkelijk baseert op verzoeksters verklaringen. De Raad verwijst hierbij naar wat reeds werd vastgesteld onder punt 5.6. Het loutere gegeven dat verzoekster aan PTSD lijdt, maakt nog niet dat haar verklaringen geloofwaardig zijn en sluit evenmin uit dat er andere oorzaken kunnen zijn voor haar psychologische problemen. Verzoekster betwist immers niet het terechte motief dat PTSD kan voortvloeien uit een veelvoud van oorzaken, die niet noodzakelijk in verband staan met het beweerde vluchtrelaas van verzoekster.

Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat ook hier het medisch attest geen sterk vermoeden of aanwijzing inhoudt dat verzoeksters psychologische problemen het gevolg zijn van foltering en vasthouding, zoals door haar verklaard. Het medisch attest is ook hier niet van die aard om een ander licht te werpen op de eerdere bevindingen inzake verzoeksters verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht ontberen, zoals hierboven uitgebreid uiteengezet.

5.9. Gelet op wat wordt uiteengezet in punten 5.7. en 5.8. kan het medisch attest van 23 juli 2024 bijgevolg niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5.10. Bij aanvullende nota voegt verzoekster een psychologisch attest, opgesteld door een psychologe, van 19 september 2024.

Deze psychologe bevestigt dat verzoekster lijdt aan PTSD, waarbij zij flashbacks heeft, stemmen hoort, een verstoorde slaap kent alsook nachtmerries en dissociaties, emotionele dissonantie en het gevoel van jeuk ervaart en tevens een onzeker en verstoord geheugen heeft. Al deze symptomen zouden zijn begonnen in het gesloten centrum van Holsbeek. Verder geeft verzoekster blijk van een verlangen om te sterven. Verzoekster zou op vrijdag 23 augustus 2024 naar de luchthaven zijn gevoerd om te worden gerepatrieerd naar Kameroen, zij zou zich daar hebben ontkleed en in de war geweest zijn. Voorts blijkt dat verzoekster volgende psychofarmaca neemt: Trazadone, Seroquel en Mirtazapine.

Uit het voorgelegde psychologisch attest kan vooreerst wederom niet blijken dat de vastgestelde PTSD met voormelde symptomen verzoekster ervan zou hebben weerhouden om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen alsook eensluidende mondelinge en schriftelijke verklaringen af te leggen.

Verder stelt de Raad vast dat ook dit psychologisch attest niet werd opgesteld met inachtneming van de richtlijnen in het zgn. Istanbul-protocol, waarnaar verzoekster in haar verzoekschrift zelf verwijst, en dat internationaal gezaghebbende richtlijnen bevat voor de documentatie van marteling en de gevolgen daarvan. Dit heeft een impact op het gewicht dat aan dit stuk kan worden gegeven in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. De psycholoog doet geen enkele uitspraak over enige graad van overeenstemming/verenigbaarheid tussen de psychische vaststellingen, enerzijds, en de omstandigheden en gebeurtenissen die eraan ten grondslag zouden liggen, anderzijds. De Raad wijst er verder op dat waar de psycholoog in dit attest verklaart dat verzoekster bepaalde affecten of emoties vertoont wanneer zij zich een of meer specifieke gebeurtenissen herinnert of daarover praat, de psycholoog daarmee geen mening geeft over de waarheidsgetrouwheid of geloofwaardigheid van de verklaringen of over de oprechtheid van verzoekster. In deze zin stelt de Raad vast dat de psycholoog zich enkel baseert op wat verzoekster aan haar heeft verklaard, zoals de verklaring dat zij door militairen zou zijn ontvoerd in een dorp waar ze zich verstopte. Dit is wederom een andere verklaring dan wat zij eerder tijdens haar persoonlijk onderhoud verklaarde, met name dat zij door militairen werd ontvoerd vanuit haar huis. Het is ook een andere verklaring dan wat zij aan haar arts verklaarde in het kader van het medisch attest van 23 juli 2024, met name dat zij door militairen werd ontvoerd in het kader van een sensibilisatiecampagne voor vrijwilligers als gezondheidsmedewerkster. Ook deze incoherentie ondergraaft de geloofwaardigheid van zowel verzoeksters beweringen als de bewijswaarde en inhoud van het psychologisch attest.

Alles in acht genomen, oordeelt de Raad dat ook hier het psychologisch attest geen sterk vermoeden of aanwijzing inhoudt dat verzoeksters psychologische problemen het gevolg zijn van foltering en vasthouding, zoals door haar verklaard. Het psychologisch attest is ook hier niet van die aard om een ander licht te werpen op de eerdere bevindingen inzake verzoeksters verklaringen die geen blijk geven van een geloofwaardig vluchtrelaas en iedere positieve overtuigingskracht ontberen, zoals hierboven uitgebreid uiteengezet.

Het psychologisch attest kan bijgevolg niet worden beschouwd als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

5.11. In casu dient dan ook geen toepassing te worden gemaakt van voormelde rechtspraak van het EHRM en dit bij gebrek aan gelijkaardige omstandigheden daar, zoals hierboven vermeld, hier sprake is van een ongeloofwaardig relaas en het neerlegde medische attest alsook psychologisch attest geen sterke aanwijzing inhouden dat de littekens en psychische problemen kunnen zijn veroorzaakt door een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, zoals hierboven uiteengezet.

5.12. Wat betreft een reëel risico op ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, c) van de Vreemdelingenwet, wordt in de aanvullende nota verwezen naar de situatie in de Engelstalige regio's van Kameroen, hetgeen evenwel niet dienstig is. Verzoekster ziet immers over het hoofd dat in het kader van haar eerste beschermingsverzoek reeds is vastgesteld dat zij in de Franstalige regio's van Kameroen over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt, zoals terdege aangestipt in de bestreden beslissing: *“Daarnaast werd besloten dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw herkomstregio kan onttrekken door zich in een Franstalige Kameroense regio te vestigen. Deze beoordeling werd in beroep bevestigd: “Uit wat voorafgaat blijkt dat zij haar problemen in Kameroen niet aannemelijk wist te maken, waardoor evenmin kan worden aangenomen dat zij psychologisch niet in staat zou zijn zich in Yaoundé te vestigen. [...] Van verzoekster, als opgeleide, zelfredzame en wereldse vrouw kan dan ook worden verwacht dat zij een leven opbouwt in het Franstalige gedeelte van haar land van herkomst, eens temeer gezien zij daar een sociaal netwerk heeft in de vorm van studiegenoten en familie vrienden.”*

Verzoekster brengt geen concrete en geobjectiveerde elementen bij die hierover anders zouden kunnen doen denken.

6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in casu geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoekster op grond van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek om internationale bescherming. Een verder onderzoek ten gronde in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dringt zich niet meer op nu het volgende verzoek terecht niet-ontvankelijk wordt verklaard. De aangevoerde schendingen zijn om deze reden niet dienstig. Hetzelfde geldt voor de artikelen 48/8 en 48/9 van de Vreemdelingenwet waarbij verzoekster tevens nalaat concreet uiteen te zetten op welke wijze deze wetsartikelen door de bestreden beslissing zouden zijn geschonden. Gelet op wat voorafgaat, kan evenmin een schending van de artikelen 48/6, § 5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet blijken, nu eerdere bevindingen over verzoeksters vluchtrelaas, met name dat geen geloof kan worden gehecht aan haar politiek profiel en lidmaatschap bij AGOV alsook aan de door haar ingeroepen vervolgingsfeiten, gehandhaafd blijven. Er is dan ook geen sprake van een omkering van de bewijslast. Gelet op wat voorafgaat, blijkt ook niet dat de voorgelegde stukken tot nader onderzoek nopen.

Wat betreft artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de verwerende partij in deze is beperkt tot het onderzoek of er in casu nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekster zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt, hetgeen inhoudt dat artikel 3 van het EVRM wordt onderzocht in zoverre het inhoudelijk overeenstemt met voormelde wetsartikelen. Bijgevolg is een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM niet aan de orde.

7. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid verklaringen af te leggen met betrekking tot de nieuwe elementen en kon zij nieuwe documenten neerleggen, dit alles in het Engels. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, bijgevolg evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend vierentwintig door:

M. MAES,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MAES